

REGÉLO.

Pesten csötörtökön julius 30^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Divatszerelem.**(Folytatása.)*

Meg kell vallanom, hogy nőnek nő feletti illy ítéllethozásán felette álmélkodtam akkor, midőn még a' világot úgy nem ismer-tem, mint most, és igen kíváncsi lettem a' kisasszonyt láthatni. Végre csakugyan fölemelkedett; sieté felénk, még jöttében is felelgetve az uracsoknak, 's kérdé olly kellemmel, millyet sem festői ecset, sem bármilly toll le nem írhat: „Mit tetszik parancsolni kedves nagynéném?”

„M. Gyula urnak akarlak bemutatni, ki házunkat néha néha megtiszteli látogatásával.”

Meghajtottam magamat szót sem szólva; zavarodott lettem; de a' kisasszony éppen nem, úgy hogy zavarodásomat 's azon benyomást, mellyet kecséi rám tettek, észre véve, kettőnk közt előbbben ő emelt szót.

„Nagynéném olly jó — monda ő — hogy ma estve az egész város színével megismerkedtet.”

„Sokkal jobban levagyunk mi kötelezve ön nagynénjének — mondám, végre szót találva — hogy minket a' főváros legszebbjével megismerkedtetett.”

Ő mosolygott és egy alig hallható: „ön igen jó” — hangzott — szét ajkai alól, mint rózsailat. Látván, hogy nem szóltam kedve ellenit, neki bátorodtam tovább folytatni a' beszédet.

„Tartok tőle — mondám — hogy városunk — melly kereskedési élénkséggel dicsekkethet ugyan, de a' művészetre 's magasb körökbeni társalgásra nézve sok kívánni valót hagy maga után — nem fogja kipótolhatni önnek azon várost, melly a' művészeteket keblében ápolva csendes, de ünnepélyes és mondhatnám valódi művészi éldeletet élveztet.”

„Én semmit sem tartok attól — viszonzá — nálunk az életet szebbé viderobbá tevő művészet néhány főnek törekvései által, kik

legfőbb tekintettel birnak, inkább komoly és korlátozott alakot öltöze magára, és e' korlátozottság áthatott a' társas körökbe is a' művészi életből. Olly kört, millyen ma itt van, mellyben a' vidor szélső feszesség nélkül nyilvánosithatja magát, nálunk az előkelőbb társaságokban ritkán fog ön találhatni. — De már — engedelmet — leánybarátimhoz kell sietnem — 's könnyen meghajtva magát ott hagyott olly érzésben, millyet eddig még nem ismertem.

Breifeld kisasszony termete szép nyulánk. Haja sötétbarna; arczsine hófejer; szeme kék 's barátságos sugárokat lödöz-szét; száján, ha hallgat, olly kedves mosoly nyugszik, millyet csak Anacreonnak és Wielandnak engedett festetni a' szerelem hamis istene; és ha korall-ajkai megnyílnak, az Aethna havát megszégyenítő fehér fogsorok vakítják a' nézőnek szemeit. Az egész jelenet olly benyomást tön reám, mint egy Romano Gyula ecsetje alól kikerült kép, ki — a' vidor érzéki élet eltűnését, a' szellemi bensőség összeköttetését a' földi kedélynek szabad édeleteivel egybeolvastva tudta előadni.

Elkezdődött a' táncz, 's volt alkalmam bámulni kellemeit. Föltettem magamban, hogy egy fordulóra meghívom, de soha sem juthattam hozzá; mert mások, nálam e' részben avatottabbak, folyvást megelőztek. Mással tánczolni ma nem volt kedvem; és így csak nézéssel mulattam magamat. A' tánczosok számosan voltak; a' terem nem igen téres, azért néha néha meg kellett állniok. Így történt, hogy Amália egy illy szünet alatt tánczosával együtt éppen mellém esett.

„Nem tánczol ön?” — kérdé csaknem szánakodó hangon egyik karját tánczosa kezéből kihuzván.

„Ha lehetne szerencsém!” — kezdék felelni. E' közben a' közvetlen előtte álló pár odább tánczolt, és ő is követte tánczosát feleletem kihallgatása nélkül, nyájasan mosolygva felém mintegy mentségül.

Elkövetkezett a' szünóra, és a' társaság több apró csapatokra oszlott. Én egyedül maradtam. Ma igen furcsán éreztem magamat; sehogy sem jöhettam szokott kedvemhez, és nem tudtam miért. Utóbb már boszankodtam is hogy nem tánczoltam. Majd gyávának élehetetlennek gondol — véltem — mi az illy szellemű leánykák előtt annyit tesz, mint ostobának lenni.

Mig így gondolatimba sülyedve állnék, láttam, hogy mindenek a' zongora körül sereglenek. — „Szép kis kedves kisasszony! énekeljen csak egy ariát!” — hangzott minden felől. Láttam, hogy Amália zongorához ült; én is feszített várakozással nyomultam oda. Rossini „donna del lago”-jából választott egy ariát, melly tiszta

szopran hangjával tökélyesen megegyezett; dalja olasz iskolára mutatott, 's a' könnyen folyó trillák és roulade-ok hangos „éljen“-ekre buzditák a' társaságot. Most egy duettet hoztak elő Boildieu „dame blanche“-jából, tenor és szopran hangokra. Amália mondá, hogy ő már éneklette ezen darabot, 's készen nyilatkozott most is énekelni; de nem találkozott valaki a' tenor hang éneklésére.

Ekkor fölkiált a' házi ur fia: — „hiszen Gyula barátom ismert jó énekes, segitend ő rajtunk!“ — Alig mondta-ki e' szót, az egész társaság körülfogott, hogy énekeljek. Mentegőtődztem, hogy a' duett előttem ismeretlen. „No hát próbálja kedvemért“ mond Amália félig kérő félig parancsoló hangon, mintha azon győzelem, melyet rajtam nyerendő, már kezeiben volt volna. Most már nem volt mentés 's igazat mondva örömet énekeltem. Ugy tetszett, mintha ki kellene magamat beszélnem, 's azt, mi szorongat, hangokkal keblemből kilöknöm.

Zongorához állván, mi alatt a' minket kísérő a' szükséges hangot kereste — monda hozzám halkán:

„Ön szerencsétlen! nem akart velem tánczolni, és most még is kéntelen velem énekelni.“

„Ön igazságtalan, kedves kisasszony!“ — viszonzám, és a' duett kezdődött. Ő ezen duettben sokkal több lélekkel és kevesebb mesterséggel énekelt, mint először. Midőn azon helyekre jöttünk, hol a' hangok majd lassabban majd sebesebben folynak egymásba, úgy tetszett, mintha lelkemet az övébe kellene átönteni, 's nem tartóztathattam magamat, hogy a' hangjegyekről föl ne nézzek pillantásaival találkozandó.

Leheleteink rokonultak, pillantásaink egymásba forrtak; — én — szerelmes lettem.

Megrettenék azon pillanatban, melyben e' homályos érzet öntudatomná vált, 's az utósó hangjegyeket inkább úgy lélekeztem-ki mint énekeltem. Hangos tetszés lön jutalma éneklésünknek, 's a' taps közt monda hozzám: „ön egészen elhalt a' dal vége felé.“

„O kedves kisasszony! inkább újra éledés volt az!“

„Ujra éledés? nem értem önt.“

Az anya hozzánk jött, 's beszédünk fonalát félbe szakasztá.

„Ön igen jól énekel — monda. — Önnek gyakrabban kell énekelni leányommal és nagyobb áarabokat.“

Midőn ez asszonytságot először láttam, soha sem hittem volna, hogy nekem valaha illy kedvest mondhasson. — Ez által alkalmain lett gyakrabban összejöhetni Amáliával.

„Ha a' kisasszonynak terhére nem lesz — mondám — magát egy művészetben avatatlannal gyakorolni!“

„Ön maga iránt igazságtalan — szólla közbe a' kisasszony — önnek igen hatalmas szivhangja van! — E' közben hangzott már ismét a' mellék-szobából a' csalóka tánczene, és már ismerősebb levén neki bátorodtam fölkérni Amáliát a' következő cotillonra.

„Előre számítottam ön udvariasságára, és más mindent elutasítottam magamtól.“

„Ön magamon túl emel engem! — viszonzám — e' szók rendkívül boldogga tesznek.“

„Milly hirtelen boldogok vagytok ti férfiak! — monda ő — azt hinné az ember, hogy e' részben valósággal elég egy pillantás, egy kedves szócska: de o éppen nem! — Milly hamar váltok ti alig kielégíthető zsarnokokká. De már keljünk tánczra! — Beröpültünk a' sorokba és szenvedélylyel táncoltam folyvást vele.

A' táncmulatság végével mind maga a' titkos tanácsnoknő mind Amália megígértették velem, hogy rövid időn meglátogatandom őket.

III.

Lakomba térve, e' rám nézve fontos estvének történeteiről gondolkodtam, 's az elfoglultság, melly rövid ideig elhagyott, ismét hatalmat vön rajtam.

Ugy tetszett, mintha földi boldogságom nemtője egész jövődőmre rendelkezett volna az estvén szerencsém és szerencsétlenségem fölött; mintha egy uj, előttem még ismeretlen életre lebbent volna föl előttem a' karpit; olly jövődőnek néztem elébe, mellynek képei olly gyengén 's ingatagul álltak, mint távol láthatárt szegő kék hegyek. Ha atyámra gondoltam, egybe visszatartozkodó is lettem. Ismertem változhatlan alapelveit — 's megfélemlend-e Amália minden kívánságának? szellemdús élénksége nem fog-e neki más fényben jelenni-meg? és Amáliának lehetendek én valaha az, mi ő már most nekem? több volt-e irántami barátsága csupa hideg udvariságnál, vagy éppen csak az?

Mind e' kérdés foglalkodtatott kevés nyugóráimban, mig reggel lett, 's kevés szendergés után hozzá kezdtem foglalatosságomhoz a' hivatal-szobában; de természetesen nem a' szokott élénkséggel.

Szabad órámban legelső gondom volt barátomat fölkeresni, hogy magamat vele Amáliához vezettessem.

„Mint vettem észre — monda szobájába léptemkor — neked is tetszett unoka hugom. Hiszen te egészen örült voltál; te egyebet nem láttál, hallottál, csak a' leányt. Tán azt gondolod, mások

nem vették észre? A' titkos tanácsnokné is sugott fülébe anyámnak rólad némely jegyzéseket. Még ebből valami is lehet. De te eszeden légy; vetélytársad van. Brandt báró igen kerülgeti a' leányt. Ó ugyan sem fiatal sem szép, hanem gazdag és nemessége régi, 's a' nagyravágyó anyánál ez fölötte sokat tesz; a' fiatal hölgy pedig csak fiatal hölgy, 's könnyen rá lehet beszélni.'

„De kedves barátom — kezdém egész nyugalommal — ki mondta azt neked, hogy“ — —

„Tettesd, mint akarsz, te hálóban vagy. Hát csak rajta! Valld meg szerelmedet, 's meg van az egész dolog. Te ezt merheted Amáliánál; mert úgy látszik te is tetszel neki.“

Elmentünk Breinfeld asszonysághoz. A' lak mindenütt izletesen volt butorozva; mindenütt buja pompa, engem vakító, 's meg kell vallanom, egészen zavarba hozó. Mind a' mellett is azon fogadtatás, melylyel mind az anya mind a' leányszerencsésített, csak hamar visszaadta bátorságomat, melyet a' pompás környezet, nem is tudom, hogy — tőlem elrablott.

Amália honn — maga a' személyesített barátság és jóság volt — házi öltözetén mesterséges gondatlanság látszott, mely, mint a' gond nélkül oda dobott redőzet a' nagy szobrászoknál, éppen a' legnagyobb izlést árulta-el. Éppen olly könnyűséggel folytak szellemdús és tartalomteljes szóváltásai. Első látogatásomat második harmadik követte, és csak hamar gyakori vendég lettem a' titkos tanácsnokné házában.

Közös mulatságunknak fő tárgya a' hangászat, 's e' szin alatt történtek gyakori látogatásim is. A' házhoz járó sok idegen közt volt báró Brandt is, de élemedett kora beteges külseje, azon kitűnő megkülönböztetés mellyel irántam viseltetett Amália az ő jelenlétében is, a' féltés minden gyötrelmét távol üzek tőlem.

Amália ugyan könnyen gyanithatta mind hajlandóságomat mind irántai szerelmemet; nekem is több okom volt hinni, hogy irántam nem egykedvű, de szerelem-vallomásunk még nem röpcent-kí ajkaink alól, míg egy napon bizonyos órában e' titok kitört belőlem a' zongora mellett. Amália földre szegezte szemeit; nem felelt — hanem kezét kezembe hagyta nyugodni, melyet csókokkal 's könyekkel borítottam, és így szerelmünk kölcsönös kapcsa megkötődött.

(Folytatása következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

U sz ó l á p. — Az Echo du Monde Savant egy angol lap után következő rajzát közli ezen Irlandban nem egészen ritka eseménynek. Kanturk várost rendkívüli esemény hozá mozgásba. Ezernyi mezei lakos látá, bizonyos bar-nás tömeg mint mozgott tova, 's tovahaladásában elnyeléssel fenyegetett min-dent. Mindjárt ráismerének, hogy egy 300. acrenyi lép, melly farandoylei Longfield őrnagyé vala, megindult. E' tömeg tovahaladása, melly útjában min-dent elrontott, borzasztó vala. Völgyben. e' tömeg sebes rohanatú patakhoz ütődék, melly azt több részre szakítá, 's ezek a' parti réteken maradtak. A' mezei lakosoknak sokáig lesz dolguk, míg e' tömegeket eltakarítják. Egy vadásznak, ki azon perczben, midőn a' lép elindult, rajta volt, alig vala ide-je eltávozni, de szomszédaite' lápomlatag tovasiklására figyeltetnie nem sike-rült; éltét szerencsére senki nem veszté.

B i b o r f e o s k e. Y a r r e l t u r, a' b r i t t o r n i t h o l o g, mint rendkívüli ese-tet említi, hogy egy biborfecske (*Hirundo purpurea*), melly csak Amerikában honos, 's ott purple Martin-nak neveztetik, átrepülte az atlanti oceant. A' merényes állat nő volt, 's Kingston mellett, hol magát láttatá, agyon lö-vetvén, mint ritkaság a' dublini kir. muzeumba küldetett.

T e r m é s z e t e s a c u s t i c a. Azon észrevétel, hogy a' természet némely helyeken már magában acusticai, sokszor került szönyegre: azonban olly ki-tűnő bizonyosága ez állításnak eddigelé még sehol sem találtott, mint jelen tapasztalatban. Parry kapitán port Boven-en tartozkodván, egy napon Forster hadnagyra némi természettani munkábizott. Ennek eredményében Forster a' 6.690 lábnyi magasan fekvő csillagász-toronytól mintegy fél mért-földnyire egy embert küldött-ki azon meghagyással: hogy délkör (meridia-nus)-jelet tüzzön-ki. E' távolság középpontjára egy más férfiú, ment a' hadnagy-nak parancsait amazzal tudatandó. De éppen e' középponti férfiú volt felesleges; mert mit Forster ennek kiáltott, a' távolabb álló is olly érthetőleg hallá, mintha a' beszélő csak néhány lépésnyire állott volna tőle, és így a' szóvál-tást e' jó darab téren át is kényelemmel leheté folytatni.

T e n g e r i l e á n y. — A r a g o, a' valóban tudós és előitélettől mentt ter-mészethuvár, nyilvános lapokban következő iratot, Konstantinápolból nyár-elő 27-ről kapottat, tesz hírré. — „Folyó évi tavaszelő 9-én tiszta, borúta-lan ég hajolt a' láthatár fölé, 's a' nap legszebb pompájában tündökölt. Én sajkára ültem, a' löporos toronytól Konstantinápolba rándulandó. Utközben egy fekete állatot pillantunk-meg a' tenger felszínén. Feje dult hajú asszonyi fej volt; szemei, szája, orra és karai szintén emberiek. Egészen víz alatt rejtezett testéből mi sem volt látható, mint egy halnemű fark. Nehány révész a' közelben fekvő st. Steffano faluból, azt állítá, hogy ez á lat már mintegy két órája mutatkozik a' vidéken, 's hogy ők látták, miképp' az a tengerpart közelében felnyuló szirtekre már nehányszor letelepült, 's kezeivel hajait fés-sülgeté. E' különös állat magasságát 5 1/2 meternyre teszik.“ — A' nélkül, hogy a' törökök könnyen hívőségét gyanúba akarnók hozni — jegyzi-meg a' hírközlő — azt hisszük, miképp' ez állat nem egyéb nagy tengeri tehénnél (Manati), mellynek lefüggő 's vonalos hosszú fülei némileg a' hajhoz, rövid lábai pedig karhoz hasonlóak.

T a n i t o t t h a n g y á k. — B e r t o l e t t o, a' bolha-zabolázó, vetélytársra talált. Casselban bizonyos Fiarenzi ur, Genuából, jelenti, miképp' ő han-

gyákat tanított-meg, katonailag sorba állni, fordulatokat tenni, ostromlábtót meghágni, 's egy czukorból készült várat bevenni, ezenkívül parancsszóra gyuladalomkor hátrálni is tudnak, 's e' közben zabszemet, kenyérmorzsát, sajtnyirbátot ragadnak-fel, 's visznek mentőleg mint emberek tűzvész alkalommal! Mondja most valaki, hogy századunk szegény a' nagy férjflakban: Ber-toletto és Fierenzi minden kor nagy emberét háttérbe szorítják.

A' kolibrik hazája Barbados, 's e' földön igen nagy számmal is élnek. Egy francia író, ki e' parányi állatkákról értekezik, a' barbadin növény lombjai alatt kémlé-ki őket, melynek virágai 8'' általzatúak, 's különösségök által majd minden ismert virág-faj között legfeltünőbbek. E' madarkák örökös repkedése, vidámsága, 's napfényében tündöklő arany szárnyaik, módnélkül kecsegtetik a' nézésökbe tapadt szemet; ők pedig örökös szállongás közben hihetlen gyorsasággal isszák - ki a' virág mézét. Meg fogni kézzel is könnyű őket, minthogy semmitől sem rettegnek. Alacson bokrokra rakott fészkeik alig vannak három lábnyira a' földtől. Ezeket bámulandó ügyességgel legfinomabb gyapothból készítik. A' francia utazó egy leemelt fészekben borsónyi nagyságú két fiút talált. A' Trinidadban élők fején mint rubin ragyognak, másoknak ismét topáz sárga, vagy smaragzöld nyakok van.

KÜLÖNFÉLE.

Felfordult világ. Uj Hollandban egészen felfordult világ van; midőn mi fülünk, az ottaniak dideregnek, 's fordítva. Ott szörös madarak és madár-orrú emlős állatok, fehér sasok és fekete hattyúk vannak. A' fák törpék, a' fű óriási; a' körtvélynek, mely fából van, csutkája vastag végén lógg; a' cseresznyének magva pedig kívülről lebeg. Szóval ott a' világ felfordult.

Vas pénz. — Pallone Ignác, széles tudományú utazó, nem rég megjelent utazási töredékeiben többi között említi, hogy Aegyptusban, Kairótól a' Nilus mellett fölfelé, a' lakosok között 13—18 obon nehézségű vas pénz forog. E' körülmény az első pénzre emlékeztet, mely Aegina szigeten inkább kovácsoltaték, mint veretett, és Lykurg vas pénzeire, melyeket a' mély belátású és szigorú törvényhozó azért vitt-be Spartába, hogy a' polgárok kapzsiságát elfojtsa.

Cserkesznők. Különös sajátsági vonása az a' Cserkeszeknek, mely őket minden keleti nemzettől megkülönbözteti, hogy különös tisztelet és figyelemmel viseltetnek a' nőnem iránt. A' Cserkesznek nem rabszolgájára neje, hanem hű élettársa. A' nő férjéhez hasonlóan szabad akarattal bír, 's ezért nem záratik-be 's őriztetik féltékenyen minden pillantása; szabadon, kényszerítetlenül mulat a' férjflak között a' nélkül, hogy erényének egyéb örje volna, mint a' becsületérzés. Asszonyok 's leányok minden nyilvános mulatságon, ünnepélyen megjelennek, jelenlétökkel nevelik a' társaság érdekét, 's kellemesbbé teszik a' mulatozást. Természeti tartozkodásuk 's illő maguk viselete, mely minden tettökben 's mozdulatokban látható, van a' nélkül, hogy társaséleti szabályainknak 's illedeimeinknek hírét is hallották volna. Ezért is a' házasságtörés és esábitás sokkal ritkább náluk, mint a' legműveltebb népeknél. Ha a' férj nejét más idegennel találja, ez utóbbi kárpótlást tartozik a' férjnek fizetni, és ez a' hűtelen nőt eladja rabszolgájaként. A' hűtlenség ritkán bosszútatik-meg gyilkossággal vagy megszabdalás által, mert ez jogot nyuj-

tana a' nő családjának a' férjéről ősi törvény szerint engesztelő áldozatot szarolni. A' cserkesznők középpontját teszik a' társaságos életnek, mint a' középkorban Európában; azt is mondhatni, hogy korunknak lovagjai a' cserkeszek. Minden mulatság vagy ünnepély harczjátékkal fejeztetik-bé: mellyen tetőtől talpig fegyverben jelennek-meg a' küzdők, 's vívnak a' vendéglő által kitett díjért. Közönséges életben is legnagyobb figyelemmel viseltetik a' cserkesz a' némberek iránt. Ha valamely lovaglő hölgygel találkozik, ki ugyan azon utra indult, mellyre ő, azonnal leszáll lováról; 's azt fékszárával fogva a' hölgynek ajánlja; ha az az ajánlatot el nem fogadja, gyalog kíséri őt mind addig, míg utaik el nem válnak. De mindezen határtalan tisztelet mellett sem felszabadítvák a' hölgyek munkától. A' háztartás gondja egészen rajtok fekszik; és a' legnemesebb nők szintugy maguk tartoznak házi foglalatosságaiukat elvégezni, mint a' legutolsó cserkesz neje. Fonnak, varnak, még pedig igen szépen, és izléssel. A' cserkesznő már 5-ik évében vállfűzőt kap, melly testéről férjüléseig le nem száll, 's akkor is férje vágja-szét kötelekeit törével. Ezenkívül egy különös szokás van még nálok. Az asszony nem csupán családjára tartozik dolgozni, hanem másnak is, ki megszorul. Ennek következtében akármely férfiú hozzájuk vihet darab kelmét, 's midőn készen van, elviszi a' nélkül, hogy magát még csak köszönettel is adósna képzelné. Ez igaz nem legudvariab tette, de tartományi szokás.

Csalogány és költész. — A' csalogány, ha akarjuk, költészhez hasonlítható. Lássuk, miben egyeznek 's miben térnek el egymástól. A' csalogány dalol, a' költész szintén: ez természetesen az első hasonlat. A' fülemüle szabadságot szeret, a' költész is, ha csak udvari költész nem kívánna lenni. A' csalogány, mit minden gyermek tud, ki Gellert meséit olvasá, tekintet nélkülinek látszik; sok költész, legalább ruhájára nézve, nemkülönb; nagy költészek ritkán piperkőcözök. A' költész hűs árnyat szeret, a' fülemile is. A' csalogány néha láb köszvényben szenved, a' költész, mértékletes életmód mellett, gyéren. A' költész és fülemile kandiak. Ellenben a' főkülönbség: a' költész szívesen iszik valami jót, a' csalogány keveset vagy semmit. A' fülmile lisztférgen 's hangyatójáján kívül szívesen eszik friss, leves marhaszívet; a' költész ellenben — kapkod, esakhogy hasztalanul, nőszíveken.

Királyi kitörés. — Szép a' helyén ejtett 's mérsékelt dicséret, de a' tulzó undok hízlegessé fajul, melly a' főnérző kebelt töviseként szurja, 's méltó neheztelésre berzenti. Így Zsigmond, a' viszonyok-edzette király, udvarnokaival egykor szóváltásba ereszkedvén, ezek egyikétől illy kedélyt fanyarító igéikkel halmaztaték: „o milly kegyes, hős, magasztas hon-atyát szerencsés imádnai benned ez áldott magyar föld; milly boldog milly sors-kegyelt ez általad nagy fejdelem!“ — Mire a' türelmet vesztett Zsigmond, a — mint vélé — még hosszan karicsálót-arczon legyinté. — „S mért ütsz engem?“ — szóllal most jóval alább hangolt modorral a' gyáva álnok. — „S te miért harapdálsz engem?“ — lön a' nagy jelentésű rövid válasz.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi² betüivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.